

[Hans Hansen.]

ærede Landbrugsminister skal give direkte Oplysning om, til hvilke Priser denne Jord er købt, thi jeg gaar ud fra, at naar Staten og Jordlovsudvalget driver Forretning med Køb og Salg af Jord, maa de vel være underkastet almindelige Forretningsprincipper, og at det derfor naturligvis ikke vilde være klogt for alle Vinde at oplyse om, hvor meget man har givet for Jorden. Men jeg vil gerne af Hensyn til det mere og mere brændende Vurderingsspørgsmaal spørge den højtærede Landbrugsminister, eventuelt det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, om, hvorledes de Priser stiller sig i Forhold til den officielle Vurdering af Jorden, fordi jeg mener, det har Betydning ogsaa overfor Over-Skyldraadet at vide, hvordan Vurderingen staar i Forhold til den Pris, hvortil man kan købe Jord dernede i den sønderjydske Landsdel, hvor, saa vidt jeg kan se, Jordpriserne i Virkeligheden i Forvejen er højere end noget andet Sted i Landet paa Grund af de særlige Forhold. Jeg tror, det kan være et Fingerpeg og hjælpe til at fremskaffe en bedre Vurdering. Det er min Tro, at netop dette Spørgsmaal efterhaanden bliver mere og mere brændende. I øvrigt vil jeg gerne have Lov at sige om selve Vurderingen og Vurderingens Rigtighed, at jeg tror, det vil gaa med det, som det i Almindelighed gaar, naar vi ser, at en Skatteligning er fremlagt til offentligt Eftersyn, at naar den kan gøres til Genstand for kritiske Sammenstillinger, saa afvejer disse Sammenstillinger i sig selv, saa vidt det er muligt, Skatteligningen rigtigt. Det er min Tro, at Vurderingen først vil blive helt rigtig, naar Grundskylden, som jeg haaber mere og mere maa vinde Indpas i dansk Lovgivning, efterhaanden faar den Betydning, at man der kan gøre disse kritiske Sammenstillinger, som efterhaanden vil afveje selve Vurderingerne rigtigt.

Jeg vil derefter gerne gøre et Par Bemærkninger til det foreliggende Forslag til Finanslov. Som det før er sagt her fra denne Talerstol, gaar Retsforbundets Politik ind for den Opfattelse, at der skal trækkes en Linie for Statens Opgaver, for Statens Omraade. Det er vort Maal, at Staten efterhaanden kun skal beskæftige sig med saadanne Opgaver og saadanne Formaal, som kan karakteriseres ved, at det er Opgaver, som det er umuligt for Erhvervslivet og for den enkelte at røgte, idet det er almene Fællesopgaver, som det til enhver Tid maa være Fællesskabets Sag at varetage. Staten, Fællesskabet — det, som man i almindelig daglig

Tale kalder det offentlige, skal varetage de fælles Opgaver. Der maa være trukket bestemte Linier op for det, som er Fællesskabets Formaal, og det er den Politik, Retsforbundet er gaaet ind for. Vi er naturligvis klar over, at denne Opfattelse har ondt ved at faa Indpas hos Politikerne, der, som det fremgaar af selve Finanslovsforslagets Tykkelse, efterhaanden har følt det som deres Opgave at faa Staten ind i større og større Omraader af Erhvervslivet, saa at det mere og mere er blevet saadan, at Erhvervslivet er blevet afhængigt af de Bevillinger, der opføres paa Finansloven. Ved tidligere Behandlinger af Forslaget til Finanslov har Retsforbundets Repræsentanter her i dette høje Ting taget Stilling til Lovforslaget ud fra de Hovedbetragtninger, som i 1926 det daværende ærede Medlem Hr. Pastor Willesen fremførte, idet han delte Bevillingerne i tre Dele, nemlig for det første de kulturelle Bevillinger, for det andet Erhvervsbevillingerne og for det tredje de sociale Bevillinger eller Understøttelseslovene. Retsforbundets Repræsentanter har ud fra disse Synspunkter stillet Forslag om at stryge en Række Bevillinger, som vi mener, at man kan stryge, uden at der sker Skade, og det gælder særlig de to førstnævnte Slags Bevillinger, medens vi naturligvis overfor de sociale Love erkender, at Understøttelseslovgivningen, som er en Følge af Tilstande, Staten ved sin Lovgivning til Dels har skabt, og som ikke under vort Samfunds nuværende Struktur kan afskaffes, er som en Slags Samvittighedspenge, der maa betales, saa længe Staten og Lovgivningen opretholder Tilstande, hvorunder Befolkningen ikke kan klare sig selv. Ud fra disse Betragtninger har vi stillet vore Forslag, og vi anlægger i Aar den samme Betragtning og agter paa ny at stille en Række Ændringsforslag, som vil gaa ud paa at bortskære eller nedsætte Bevillinger, netop til Kultur- og Erhvervsliv.

Dernæst vil jeg gerne sige om Finansloven, at den ikke væsentligt adskiller sig fra sine Forfædre og i hvert Fald kun adskiller sig derved, at det i Aar er de ærede Partier Socialdemokratiet og det radikale Venstre, der gaar ind for et Forsvar for Finansloven og dens Budgetter, medens det paa den anden Side er de ærede Partier Venstre og det konservative Folkeparti, der angriber denne Opstilling; i de sidste Par Aar har det været omvendt. Det er efter min Mening den eneste Forskel, der i Virkeligheden er. Hvem der har Ret og hvem der har Uret i